

[Statsministeren.]

have sagt, det har jeg sagt. Naar om nogle Dage Pjecen med Talen foreligger, kan man, hvis nogen faar Tid til at læse den, se en udførlig Dokumentation just for mine Klager over, at man foretog en Indblanding i vor økonomiske Politik, som jeg ikke synes var rimelig. Det er jo ikke saadan, som det ærede Medlem Hr. Brorsen mener, at jeg polemiserede mod nogle Udtalelser af Generaldirektør Örne. Det var tværtimod helt andre Udtalelser, som gennem Maaneder i et voldsomt Sprog har været fremført over for Danmark fra svensk Side. Generaldirektør Örne kender jeg særdeles vel, han er en saare velmenende Mand, og hans Udtalelser var saare velvillige. Der var i Virkeligheden ikke andet, man kunde besvære sig over i dem, end at han mente, der bestod et Afhængighedsforhold for Danmarks Vedkommende over for en anden europæisk Stat, hvad han var misfornøjet med, og det kom sig vel af, at han ikke ret havde studeret, hvordan vore Handelsforhold i det hele taget var, baade til den ene Side og til den anden Side, noget, som jeg altsaa i den paagældende Tale i øvrigt ogsaa belyste, deriblandt, hvorledes vi havde maattet flytte vore Indkøb fra forskellige Lande, hvorledes Indkøbene af vore Landbrugsprodukter fra en Række Lande, ogsaa de nordiske, var saa minimale, at det aldeles ikke kom til at spille nogen Rolle i Forhold til den store Afsætningsnødvendighed, der foreligger for den danske Landbrugsproduktion. Jeg har siden, da jeg var i Stockholm, haft Lejlighed til i længere Samtaler at drøfte forskellige af disse Problemer med Direktør Örne, og jeg haaber, at han har faaet adskilligt mere Kendskab til vore Forhold, end man kunde vente, at en fremmed i Forvejen har. Nej, Foranledningen var, som sagt, Maaneders Angreb. Man angreb dansk, lovligt bestaaende Lovgivning, og man angreb dansk Administration, hvilende paa en Lovgivning, som Rigsdagen har vedtaget. Denne Kritik faldt sammen med nogle danske Kredses og nogle danske Politikeres Standpunkt, men ikke med det danske Folks Flertals. Derom har Vælgerne udtalt sig Gang paa Gang. Skulde det da ikke være naturligt, naar man faar en Lejlighed til at retlede, at gøre det? Ubetinget. Jeg agter at gøre det igen, naar der næste Gang maatte være Fornødenhed derfor.

Min Tale giver for den økonomiske Politikens Vedkommende en Skildring af Forskellighederne i svensk og dansk Produktion, en Skildring af vore Eksportmulig-

heder og deres Forskellighed fra de svenske, vore Importvanskeligheder, ogsaa i høj Grad forskellige fra svenske, og belyste, hvorfor det, man har kaldt vor Afhængighed, overhovedet bestaar, idet jeg dokumenterede, som alt sagt, hvor lidt Samhandelen mellem de smaa Lande kan aflaste Eksporten til de store Markeder med deraf følgende Forpligtelser til at gøre Indkøb ogsaa der, hvor denne store Afsætning finder Sted.

Jeg beklagede selvfølgelig de Sammenbrud, som det økonomiske Liv har lidt, og erklærede, at Danmark naturligvis ønskede Samarbejde og Samhandel og følte sig samhörig med Brodernationerne i Norden, idet jeg tilføjede: Men vi maa ogsaa hævde vor Ret til selvstændig Handlen og selvstændig Afgørelse af vore egne Anliggender.

Og Afslutningen paa dette Afsnit lød saadan: Jeg har ønsket at sige nogle Ord i Anledning af den pinlige Maade, hvorpaa Sagen er ført frem i svensk Presse og ved Hjælp af svenske Medborgere i dansk Presse. Jeg tror, ingen her i Norden har Glæde af en saadan Strid, og vi kan undgaa den, da vi netop her har Organer, der kan opklare Misforstaaelser og ordne saadanne Affærer som dem, der er ført frem.

Jeg tror ikke, der er nogle Grovheder i dette, men tværtimod just en Imødekommen af det Ønske, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for lidt siden fremsatte.

Disse Drøftelser, som det ærede Medlem sagde jeg skulde have tilbudt, har jo fundet Sted. Det kan det ærede Medlem naturligvis være uskyldig i ikke at vide, men de har fundet Sted, og der er yderligere udbygget ved Skabelse af nye Organer, hvis Formaal er at udvikle Samhandelen, saaledes at vi virkelig har baade Adgang til Drøftelse og Adgang til at opklare, hvad der maatte være Misforstaaelse om, og dette synes jeg kun var ønskeligt at faa fremhævet ved den paagældende Lejlighed.

Det andet Punkt, som man særlig har opholdt sig ved, er altsaa Militærspørgsmaalet. Jeg sagde i Sverige, at det vist maa erkendes, at hvilke Antal Regimenter og Kanoner og Skibe o. s. v. hvert Land vil anskaffe, maa i første Linie være et Anliggende for det paagældende Land, altsaa i dette Tilfælde for Danmark. Dette, sagde jeg, synes man i visse Kredse ikke at mene.

Jeg anførte videre, at som Begrundelse for at tale med om Danmarks Militærvesen har man anført, at Norge, Sverige og Finland vil føle sig utrygge, hvis vi ikke indretter os saadan, som man i Sverige